

POSTANOWIENIE

28 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko Z. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z 9 grudnia 2025 r., VIII Ga 194/25,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 4050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 grudnia 2025 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. przeciwko Z. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o zapłatę, na skutek apelacji

powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 5 sierpnia 2025 r., oddalił apelację (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt II).

Wyrok został zaskarżony przez stronę powodową. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Konieczna selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu odbywa się w drodze badania zasadności wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki pozytywnej weryfikacji tego wniosku określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Są nimi: (1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; (2) istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) nieważność postępowania lub (4) oczywista zasadność skargi. Dokonując tej weryfikacji, Sąd Najwyższy bada jedynie to, czy w sprawie zaistniała przynajmniej jedna z przesłanek uzasadniających wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy

i nierozstrzygnięte dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia twierdzenia, że występuje ono w danej sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2003r., II CK 324/03, postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007r., III CSK 180/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2005r., II PK 98/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18). Zagadnienie przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełnia powyższego kryterium.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje trzy istotne zagadnienia prawne. Dwa pierwsze dotyczyć mają tego, czy w umowie hurtowego odbioru ścieków komunalnych można ustalić obowiązek zapewnienia przez jedną ze stron określonych umownie parametrów dostarczanych przez nią ścieków oraz obowiązek ponoszenia opłat dodatkowych w związku z przekroczeniem tych parametrów. Trzecim zagadnieniem prawnym jest wyjaśnienie czy sięgnięcie do reguły wykładni *in dubio contra proferentem* może być dokonane przed przeprowadzeniem kompleksowej wykładni oświadczeń woli.

Należy podkreślić, że tak sformułowane zagadnienia prawne nie mają związku z kierunkiem rozstrzygnięcia sprawy i nie wpływają na ocenę wyroku Sądu II instancji. Przede wszystkim nie znajdują uzasadnienia w ustaleniach faktycznych poczynionych przez sądy w sprawie. Sąd Okręgowy przyjął, że na podstawie dowodów zebranych w sprawie nie da się ustalić, czy stwierdzone przekroczenie wskaźników rzeczywiście dotyczyło konkretnie ścieków przemysłowych. Nie można w związku z tym ustalić także i tego, jaki procent ogólnej ilości odprowadzanych ścieków komunalnych stanowią ścieki przemysłowe w sytuacji, gdy nie występują one samoistnie, lecz jako mieszanina wraz ze ściekami bytowymi. Podstawą rozstrzygnięcia nie było zatem zakwestionowanie zakresu autonomii kontraktowej stron a jedynie brak wykazania przez powoda okoliczności uzasadniających naliczanie opłat dodatkowych. Sama reguła wykładni *in dubio contra proferentem* jest też szeroko stosowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok SN

z 23 stycznia 2015 r., V CSK 217/14, wyrok SN z 24 marca 2017 r., I CSK 443/16), zaś skarżący nie wskazał dokładnie na czym polegała błędna ocena Sądu Okręgowego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2026 r., poz. 215).

Aleksander Stępkowski

(M.M.)

[r.g.]